

Sygn. akt VI Ka 702/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie VI Wydział Karny Odwoławczy w składzie :

Przewodniczący: SSO Hanna Zielińska

Sędziowie: SO Sebastian Mazurkiewicz

SO Anita Jarząbek - Bocian (spr.)

Protokolant: protokolant sądowy - stażysta Robert Wójcik

przy udziale prokuratora Teresy Pakieły

po rozpoznaniu w dniu 10 grudnia 2014 r.

sprawy D. G.

oskarżonego o przestępstwo z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Otwocku

z dnia 7 kwietnia 2014 r. sygn. akt II K 1086/11

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Rejonowemu w Otwocku do ponownego rozpoznania; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. C. kwotę 516,60 zł obejmującą wynagrodzenie za obronę oskarżonego z urzędu w instancji odwoławczej oraz podatek VAT.

Sygn. akt VI Ka 702/14

UZASADNIENIE

D. G. został oskarżony o to, że w dniu 19 września 2010 roku, w O. woj. (...) kierował samochodem marki M. nr. Rej. (...) po drodze publicznej, ulicy (...) będąc w stanie nietrzeźwości 1,57‰, 168‰, 1, 69‰, alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym przez Sąd Rejonowy w Otwocku sygn. akt: II K 1153/09 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, tj. o czyn z art. 178a§ 1 i 4 kk.

Sąd Rejonowy w Otwocku wyrokiem z dnia 7 kwietnia 2014 r. w sprawie o sygn. II K 1086/11:

1. „oskarżonego D. G. w ramach zarzucanego mu czynu uznał za winnego tego, że w dniu 19 września 2011 roku, w O. woj. (...) kierował samochodem marki M. nr. Rej. (...) po drodze publicznej, ulicy (...) będąc w stanie nietrzeźwości 1,57‰, 168‰, 1, 69‰, alkoholu w wydychanym powietrzu i czyn ten zakwalifikował z art. 178a § 1 kk i za to na podstawie art. 178a§ 1 kk wymierzył mu karę 1 (jednego) pozbawienia wolności,
2. na podstawie art. 69 § 1 , 2 kk, art. 70 § 1 pkt. 1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby 4 lat,

3. na podstawie art.71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, wysokość jednej stawki dziennej ustalając na kwotę 10 zł (piętnastu) złotych,

4. na podstawie art. 42 § 2 kk orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 4 lat”.

Nadto orzekł także o kosztach sądowych.

Apelację od tego wyroku wniósł prokurator, zaskarżając powyższy wyrok w całości na niekorzyść oskarżonego, na podstawie art. 427 kpk, art.439 § 1 pkt. 7 kpk, art. 438 pkt. 2 kpk zarzucił :

1. obrazę przepisów postępowania tj. art. 413 § 2 pkt 2 kpk, mającą wpływ na treść orzeczenia, a polegającą na orzeczeniu rodzaju kary tj. pozbawienia wolności, bez określenia jej wysokości,

2. sprzeczność w treści orzeczenia, uniemożliwiająca jego wykonanie, a polegającą na określeniu wysokości stawki dziennej wymierzonej grzywny na 10 złotych, przy jednoczesnym wpisaniu w nawiasie słownie liczby „piętnaście”.

W oparciu o tak postawione zarzuty apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja prokuratora okazała się zasadną, wobec czego wniosek w niej zawarty o przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Otwocku do ponownego rozpoznania, także zasługiwał na uwzględnienie.

Trafnie dowiódł skarżący, iż uchybienie do jakiego doszło w zaskarżonym wyroku w zakresie orzeczenia o karze grzywny, a na zaistnienie którego wskazuje skarżący w pkt 2 apelacji, stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, skutkującą uchyleniem orzeczenia, a określoną w art. 439 § 1 pkt 7 k.p.k. tj. jako sprzeczności w treści orzeczenia, uniemożliwiającej jego wykonanie.

Przypomnieć trzeba, iż sprzeczność w treści orzeczenia uniemożliwiająca jego wykonanie- gdy chodzi o wyrok, to taka sprzeczność między poszczególnymi jego rozstrzygnięciami, która powoduje, że niemożliwe staje się wykonanie wyroku. O takiej sprzeczności można mówić wówczas gdy w samej treści części dyspozytywnej orzeczenia występuje takie wewnętrzne „pęknięcie”, iż spełnienie jednego z zawartych w niej rozstrzygnięć musiałoby prowadzić do zignorowania innego z rozstrzygnięć. Musi zatem chodzić o sprzeczność zasadniczą i to taką, której nie da się usunąć w drodze przewidzianej w art. 13 § 1 kkw, taką która powoduje, iż żadnej z występujących wersji nie da się wykluczyć (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 15 września 2010 r., II KK 42/10 OSNKW 2010, nr 11, poz.101, z dnia 30 grudnia 2011 r., IV KK 403/11, OSNwSK 2011, poz. 2426, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2009 r., III KK 355/09). W oparciu o powyższe słusznie podnosi skarżący, iż sprzecznością o takim charakterze jest rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego dotyczące wysokości jednej stawki orzeczonej grzywny w pkt. 3 zaskarżonego wyroku. Jak wynika z akt sprawy zaskarżonym wyrokiem została orzeczona wobec oskarżonego kara grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych, przy czym ustalono wysokość jednej stawki na kwotę „10 (piętnastu) złotych”. Wobec tego, iż zapis słowny niewątpliwie różni się od zapisu cyfrowego w ocenie Sądu Odwoławczego wskazane tym samym zostały przez Sąd Rejonowy dwie różne kwoty stawki grzywny co doprowadziło do sytuacji uniemożliwiającej wykonanie kary grzywny albowiem nie wiadomo, czy orzeczona została ona w wysokości 1500, czy 2250 złotych, a zatem w jakiej wysokości kara ta winna być wykonana. Ta sprzeczność w treści wyroku jest zatem oczywistą, uniemożliwiającą wykonania tego orzeczenia, a także jest zapisem niezgodnym z regulacją wynikającą z art. 413 § 2 pkt 2 kpk, który wymaga redagowania orzeczenia m.in. w części co do kary w sposób zrozumiały i jednoznaczny. W tej sytuacji należało podzielić stanowisko, iż w sprawie doszło do uchybienia określonego w art. 439 § 1 pkt. 7 k.p.k koniecznością, której to bezwzględnej przyczyny odwoławczej stała się konieczność uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Trafnym jest także dokonane przez skarżącego wskazanie w zakresie drugiego zarzutu opisanego w pkt 1 apelacji. Niewątpliwie orzeczenie przez Sąd Rejonowy w pkt 1 wyroku kary pozbawienia wolności w sposób następujący: „1 (jednego) pozbawienia wolności”, stanowi istotne naruszenie omówionego wyżej przepisu art. 413 § 2 pkt 2 kpk.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd pierwszej instancji winien przeprowadzić postępowanie zgodnie z wymogami procedury karnej, unikając wskazanych uchybień i przy uwzględnieniu ograniczeń wynikających z art. 443 k.p.k. w zw. z art. 434 § 1 k.p.k. w zakresie ustaleń faktycznych i prawnych co do przypisanego oskarżonemu czynu. Ma to związek z mylnie wyrażonym przez Sąd Rejonowy, w nawiązaniu do przywołanego postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 21 sierpnia 2012r., przyjęciem, iż wobec zatarcia skazania w sprawie II K 1153/09, czynu zarzucanego oskarżonego nie można było zakwalifikować z art. 178a § 1 i 4 kk. Wadliwość tego poglądu polega na tym, iż w orzeczeniu tym Sąd Najwyższy przyjął jednak także, że „nie stanowi przeszkody do przyjęcia odpowiedzialności na podstawie unormowania art. 178a § 4 k.k. zatarcie w dacie wyrokowania skazania za przestępstwo, którego częścią było orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, jeżeli będący przedmiotem osądu czyn z art. 178a § 1 k.k. został popełniony w okresie obowiązywania tego zakazu”, a z taką sytuacją mieliśmy do czynienia w sprawie.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy orzekł jak na wstępie.